

Arrest

nr. 298 795 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STYNEN
Diksmuidestraat 2
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STYNEN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren op [...] januari 1983 in Lagos. U behoort tot de etnische stam Yoruba. U heeft uw Higher National Diploma behaald in 2007.

U groeide op in Lagos State en u verhuisde vervolgens naar Osun state bij vrienden. Na uw studies diende u, vanaf 3 maart 2009 één jaar bij het National Youth Service Corps in het noorden van Nigeria. Wanneer u uw dienst in maart 2010 beëindigde, ging u terug naar Osun State om er werk te zoeken.

U heeft één halfzus, die dezelfde moeder als u heeft. Verder heeft u nog één zus en drie broers in Nigeria.

U heeft Nigeria op 26 januari 2016 verlaten omdat u na uw studies geen werk vond en omwille van de algemene veiligheidssituatie. Daarnaast haalt u aan dat er regelmatig kidnapping gebeuren.

U nam het vliegtuig en reisde via Spanje naar Frankrijk. U verbleef twee dagen in Frankrijk bij een koppel dat geld van u afnam en u uiteindelijk wegstuurde. Vervolgens bracht een taxibestuurder u naar het centrum van Brussel.

In Brussel leerde u de vader van uw kinderen kennen. Momenteel is hij niet langer uw partner maar jullie wonen wel nog samen.

Op [...] januari 2017 werd uw dochter, I.M.A.S., geboren in Aalst. Op [...] april 2020 werd uw zoon, I.M.R., geboren in Aalst.

U diende op 28 december 2021 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Op 23 maart 2023 – ruim een week na uw eerste persoonlijk onderhoud- liet weten dat u vreest dat uw dochter VGV zal ondergaan bij terugkeer naar Nigeria waardoor u wederom werd uitgenodigd op het CGVS om deze vrees nader toe te lichten.

Ter staving van uw verzoek legt u (1) een paspoort, (2) een afschrift van de geboorteakte van uw dochter, en (3) een afschrift van de geboorteakte van uw zoon neer.

Verder legt u nog (4) een bewijs van éénjarige dienst aan het National Youth Service Corps neer. Vervolgens maakt uw raadvrouw opmerkingen over op het persoonlijk onderhoud (5) alsook uw bijkomende vrees voor VGV (6).

Na uw tweede persoonlijk onderhoud legt u bijkomend een attest (7) neer waaruit blijkt dat u vrouwelijke genitale verminking (verder VGV) type 1 heeft ondergaan en een attest (8) waaruit blijkt dat uw dochter I.M.A.S. geen VGV heeft ondergaan.

B. Motivering

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u **géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.***

*Op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud voegde u toe dat u “veel aan het hoofd heeft en hierdoor niet goed meer kan nadenken” (NPO1, p.13). Op de vraag, of u hiervoor reeds een psycholoog of arts raadpleegde, antwoordt u ontkennend (NPO, p.14). Uit voormelde schriftelijke weergave van het gehoor op de DVZ blijkt nergens dat er melding werd gemaakt van het feit dat het onderhoud niet aangepast zou zijn geweest aan uw psychische situatie en profiel. Verder werd u gedurende uw persoonlijke onderhoud bij het CGVS bijgestaan door uw advocaat. Noch u, noch uw advocaat formuleerden een bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Evenmin maakten jullie bij aanvang van het onderhoud melding dat u niet bij machte zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. **Slechts nadat u bij het CGVS door de protection officer (verder PO), werd geconfronteerd met de vraag of er eventuele psychische problemen zijn, werd er door u en nadien door uw advocaat (via de opmerkingen op het persoonlijk onderhoud) gewag gemaakt van moeilijke communicatie die u zou verhinderen om volwaardige verklaringen af te leggen. Dat u pas deze beweerde communicatieproblemen ter sprake brengt op het einde van het onderhoud, wekt de indruk dat uw verwijzing naar communicatieproblemen werd ingegeven door opportunistische overwegingen, en dat u het verloop van het persoonlijk onderhoud in uw voordeel probeert te beïnvloeden.***

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud (verder NPO).

Op 16 maart 2023 werd de kopie van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud (NPO1) naar u opgestuurd. Uw raadvrouw stuurde na uw persoonlijk onderhoud enkele opmerkingen over de nota's van het persoonlijk onderhoud via mail (d.d. 17/03/2023) (cfr. infra). Op 23 maart 2023 liet uw raadvrouw bijkomend weten dat u vreest dat uw dochter dochter I.M.A.S. VGV zal ondergaan bij terugkeer naar Nigeria.

Op 8 mei 2023 werden de notities van het tweede persoonlijk onderhoud (NPO2) aan u overgemaakt. Hier werden geen opmerkingen bij geformuleerd.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u over een **HND** (Higher National Diploma) beschikt (NPO1, p. 5). Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier i.v.m. hoger onderwijs blijkt dat u na het behalen van uw secundair onderwijs een bijkomende opleiding heeft gevolgd van twee jaar. Uit gegevens toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat 'slechts' **53% van de meisjes** hun 'upper secondary education' volgen (ook senior secondary education genoemd). U had achteraf bovendien de kans om verder te studeren en een hoger diploma te behalen.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat u **zelfstandig** bent en **zelfredzaam** voor de dag komt. Zo besluit u naar Osun te gaan om er werk te zoeken en verbleef u er bij vrienden (NPO1, p. 4). Bij de DVZ verklaarde u bovendien dat u zelf uw reis naar België organiseerde (zie Verklaringen DVZ, opgemaakt door de DVZ op 15/04/2022, vraag 31).

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming **laattijdig** ingediend werd. U verklaart op **29 januari 2016** in België toegekomen te zijn. U wachtte echter tot **28 december 2021** om een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de DVZ. Gevraagd naar de redenen dat u zolang gewacht heeft om een verzoek in te dienen (NPO1, p. 13), ondanks het feit dat u geen geldig verblijf had (NPO1, p. 15), geeft u onvoldoende antwoord. U stelt dat u niets wist van de asielpprocedure, en dat u uiteindelijk op voorstel van een sociaal assistente van de Stad Aalst besloot een verzoek in te dienen (NPO1, p.13). U geeft aan dat u pas laat dit advies kreeg omdat u steeds een andere sociaal assistent kreeg toegewezen op het OCMW (NPO2, p18). **Het feit dat u zolang heeft gewacht om u op internationale bescherming te beroepen, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd.** Er kan van iemand die beweert een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade te lopen, worden verwacht dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Er kan niet worden aangenomen dat u pas na zes jaar illegaal verblijf in België, op de hoogte raakte van deze mogelijkheid, temeer omdat u ook zelf aanhaalt dat u beroep deed op het OCMW (NPO1, p.15), alsook dat de vader van uw kinderen al geruime tijd in België verblijft (NPO1, p.15).

Er dient verder opgemerkt dat u ook bij de DVZ, gevraagd naar alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit Nigeria (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ op 15 april 2022 (hierna CGVS-V), pt. 3.4 en 3.5), **melding maakt van uw vrees voor een kidnapping van uw kinderen dewelke in België geboren werden** (zie 'Verklaring DVZ' d.d. 15 april 2022 (hierna 'Verklaring DVZ'), vraag 16) en dat u **al heel lang op zoek was naar een job in Nigeria**. U werd vervolgens gevraagd of u, naast de reeds genoemde problemen, nog problemen had met de autoriteiten, uw medeburgers in Nigeria of andere problemen van algemene aard, waarop u steeds 'Nee' antwoordde (zie CGVS-V, pt. 3.7). Ook op het CGVS wordt u bij aanvang van het onderhoud gevraagd of u tijdens uw interview bij de DVZ alle redenen kon geven waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria, waarop u bevestigend antwoordt, en hoe dit interview verlopen is, waarop u stelde dat het voor u goed was, perfect zelfs (NPO1, p. 3).

Tijdens uw onderhoud op het CGVS haalt u aan dat men in Nigeria kidnapt om geld te verdienen. U verduidelijkt dat u niet wilt dat men uw kinderen kidnapt en dat de jongere broer van uw vader reeds werd gekidnapt (NPO1, p. 8 + p.13). Gevraagd naar een specifieke reden waarom u vreest dat uw kinderen zouden kunnen worden gekidnapt, verwijst u naar een algemene situatie waarbij de gemeenschap ervan uit zal gaan dat u geld heeft omdat u in Europa heeft gewoond.

Gevraagd of iemand specifiek dit zal denken, blijkt dat u dit gewoon 'algemeen' bedoelt. (NPO1, p.14.) Dit betreft dus louter een veronderstelling van uw kant, die geheel hypothetisch is en op geen enkele manier

wordt gestaafd. Deze vrees is dan ook **onvoldoende concreet om te kunnen spreken van vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin**. U beperkt zich aldus tot een louter aanhalen van een hypothetische vrees voor vervolging, doch dit volstaat niet om te besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en u moet de vrees in concreto aannemelijk maken. U blijft hierbij echter in gebreke. U stelt dat er in het verleden een jongere broer van uw vader gekidnapt werd, die uiteindelijk gedood werd. (NPO1, p. 8.) Ondanks dat u door uw familie gecontacteerd zou zijn toen bleek dat er losgeld werd gevraagd, met de vraag of u iets kon missen, haalt u verder geen verband met u persoonlijk aan en blijkt u nauwelijks op de hoogte van wat er eigenlijk gebeurd is; u spreekt in algemene termen over hoe het normaal gaat wanneer mensen gekidnapt worden en weet niet wie van uw familie naar de politie ging (NPO, p. 8, 9).

Gevraagd of er dus geen andere redenen, personen of gebeurtenissen tot uw vertrek geleid hebben, stelt u plots vaagweg dat er 'verschillende gebeurtenissen' plaatsvonden, maar er is geen bewijs, dus u kan er niets van zeggen. Dit is bijzonder opvallend aangezien u eerder in de procedure reeds meermaals gevraagd werd uw redenen van vertrek toe te lichten, en u nooit enige gebeurtenissen aanhaalde (zie supra). Gevraagd over welke gebeurtenissen het dan wel mag gaan, antwoordt u naast de kwestie: 'Maar als ik het zeg, waar is het bewijs dan? Ik heb geen bewijs.'

Voorts verklaarde u dat u Nigeria heeft verlaten omwille van het feit dat u na uw studies **geen werk** vond (NPO1, p.7+8). U zocht zowel in Osun State als in Lagos tevergeefs naar werk (NPO1, p. 11). **Echter, het feit dat u geen werk vond in uw land van herkomst valt niet onder het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen**. Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt immers dat een vluchteling een persoon is "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren". **Socio-economische redenen vallen hier niet onder**.

Gevraagd of er iets met u persoonlijk gebeurde, begint u over iets helemaal anders, namelijk dat u **in Nigeria met mannen sliep om aan geld te raken** (NPO1, p. 10). U werkte voor zichzelf en ging hiertoe over telkens het financieel moeilijker werd en stelt dat u enkel op deze manier kon overleven en geld krijgen (NPO1, p. 10, 11). Uw raadvrouw alludeerde in haar opmerkingen bij NPO1 dat hier onvoldoende aandacht aan werd besteed tijdens het initiële persoonlijk onderhoud. U kreeg daarom ruim de mogelijkheid om dit verder te bespreken tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud. U kreeg de kans om te praten over bepaalde periode in uw leven waar u het niet over heeft gehad tijdens uw eerste onderhoud maar waarvoor u een vrees koestert bij terugkeer. U geeft aan dat u hier niets wenst toe te voegen (NPO2, p 7).

U haalt op geen enkel moment bij de DVZ of het CGVS aan dat u een vrees bij terugkeer naar Nigeria heeft omdat u sliep met mannen voor geld (NPO1, p. 8-11, 13), ook niet tijdens het tweede onderhoud, na een pauze en overleg met uw raadvrouw.

Wel haalt u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud **plots** aan, na een pauze en overleg met uw raadsman, dat u **vermoord zal worden door de man die u geld leende om uw reis te financieren**. U verklaart dat uw ouders u hiervan een tijdje terug op de hoogte brachten. (NPO2, p 8). Opmerkelijk is dat u **de naam van deze persoon niet kent** (NPO2, p. 8) en dat u **niet precies weet hoeveel geld u zou moeten terugbetalen**; u denkt tussen zes- en zeven honderd euro (NPO2, p 8). Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat u in Nigeria geld kan lenen door een eigendomspapier te geven; als je het geld terugbetaalt, krijg je de eigendom terug en als je niet zou betalen, nemen ze de eigendom (NPO1, p 7). **U slaagt er bijgevolg geenszins in om aannemelijk te maken dat u met de dood zou worden bedreigd indien u het geld niet zou terugbetalen daar de man die u het geld zou hebben geleend sowieso de eigendom heeft**. Verder kan er worden opgemerkt dat het wel zeer opmerkelijk is dat u nu, net voor uw tweede onderhoud zou gecontacteerd zijn i.v.m. de terugbetaling daar u **zeven jaar geleden** deze lening aanging; u verliet Nigeria namelijk in 2016 (NPO1, p 6-7).

Verder stelt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u niet kan terugkeren naar Nigeria omdat **uw ouders uw kinderen niet zullen accepteren** (NPO, p.13-16) en u nergens anders dan bij hen terecht kan (NPO, p.13).

Het is wel zeer eigenaardig en ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas dat u **op geen enkel moment bij de DVZ of tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalt dat u vreest dat uw moeder VGV zal laten uitvoeren bij uw dochter, I.M.A.S..**

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat VGV in Nigeria geklasseerd wordt als een land met een **gematigd lage prevalentiegraad** (classificatie UNICEF), namelijk 18,4 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar (DHS 2017) (tegenover 24,8 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar 4 jaar eerder (DHS 2013). Van deze besneden vrouwen heeft 61,8 % een VGV type II ondergaan, 3,4 % een type I en 4,9 % een type III. Volgens de MICS 2017 onderging 25,3 % van de meisjes tussen 0 en 14 jaar VGV. De **prevalentiegraad verschilt van regio tot regio**, waarbij de regio's in het zuid-oosten (32,5 %) en het zuid-westen (41,1 %) de hoogste prevalentiegraad hebben. De prevalentie in de staten waar u heeft gewoond zijn respectievelijk; **25% in Lagos state** en **67,8% in Osun state**. De praktijk van VGV hangt vooral samen met de culturele tradities. Dat blijkt ook uit de verdeling volgens etnie. De hoogste prevalentiegraad in de leeftijdscategorie 15-49 jaar valt te noteren bij de **Yoruba-stam** (45,4 %) die vooral in het zuidwesten van Nigeria wonen en waarvan u verklaart dat **u tot deze stam behoort**. Een blik op enkele socio-demografische karakteristieken levert volgend beeld op: bij ongeschoolde vrouwen ligt de prevalentie een stuk lager (11,6 %) dan bij vrouwen die lager, secundair of hoger geschoold zijn (tussen de 20 % en de 25 %). Echter, het **percentage vrouwen en mannen die voor het stopzetten van VGV zijn, stijgt ook met het opleidingsniveau**.

Ondanks bovenstaande bevindingen, slaagt u er niet in om uw vrees voor VGV jegens uw dochter aannemelijk te maken.

Zo haalde uw raadvrouw pas op 23 maart 2023 aan dat u vreest dat uw moeder VGV op uw dochter wilt uitvoeren (zie blauwe map), haast een week nadat de opmerkingen bij het initiële onderhoud werden verstuurd. Deze **zeer laattijdige verklaringen** zijn dan ook een contra-indicatie voor uw vrees voor VGV voor uw dochter. Eens te meer daar u verklaarde dat uw **moeder altijd sprak over VGV** en dat ze u **dit steeds in herinnering heeft gebracht** en dat ze er over bleef praten (NPO2, p 4). Uw verklaring dat u, toen u hoorde dat de dochter van uw zus aan de gevolgen van VGV was overleden en dat u hierdoor zich opnieuw herinnerde dat uw moeder VGV op uw dochter zou willen uitvoeren (NPO2, p 4) kan geenszins als afdoende verschooning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom u zeer laattijdig aanhaalt dat u vreest dat uw moeder VGV wilt laten uitvoeren bij uw dochter. Bijkomend kan worden opgemerkt dat, indien u werkelijk zou vrezen dat uw dochter VGV zou kunnen ondergaan, u ook geacht wordt om in België na te gaan of deze praktijk wordt toegepast. U gaat echter niet na bij uw gynaecoloog of vroedvrouw of VGV in België wordt toegepast. U geeft aan dat ze u hierover niets vertelden en dat u er daarom vanuit ging dat deze praktijk niet zou worden toegepast (NPO2, p 5). Indien u werkelijk een vrees t.a.v. VGV voor uw dochter zou koesteren, kan ervan uit worden gegaan dat u zich hierover informeert. U verklaart dat u wel vroeg aan mensen rondom u of ze wisten of VGV in België werd uitgevoerd. U zegt dat u het vroeg aan mensen in het ziekenhuis (NPO2, p 6) en dat ze u zeiden dat dit niet gebeurde. Wanneer u wordt gevraagd of u het ook aan andere mensen vroeg zegt u eerst van niet (NPO2, p 6). Later past u deze verklaring aan en zegt u dat u het ook vroeg aan mensen binnen uw gemeenschap (NPO2, p 6). Dat u uw verklaringen aanpast werpt –wederom- een negatieve indicatie op de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Veder is het wel zeer opmerkelijk dat uw moeder, waarvan u verklaart dat ze uw dochter VGV wilt laten ondergaan (NPO2, p 12) u aanraadt om al het mogelijke te doen om in België te blijven (NPO2, p 11). Indien uw moeder werkelijk zou wensen dat uw dochter VGV zou ondergaan, is het wel zeer verwonderlijk dat ze wilt dat u al het mogelijke doet om in België te blijven. Wederom wordt uw vrees dat uw moeder ervoor zal zorgen dat uw dochter VGV zal ondergaan ernstig ondermijnd.

Voorts is het wel zeer verwonderlijk dat u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS verklaart dat **uw enige vrees voor uw dochter de vrees voor VGV is** (NPO2, p 18). U verklaart dat u geen specifieke vrees voor uw zoon heeft indien deze zou terugkeren naar Nigeria (NPO2, p 18). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud en waarbij u verklaarde dat u vreest dat uw kinderen niet zullen worden geaccepteerd door uw ouders bij terugkeer naar Nigeria. (NPO1, p 16 en p 17) (cfr supra). Daar u er niet in slaagt om eenduidige verklaringen af te leggen over een eventuele vrees jegens uw ouders bij terugkeer van uw kinderen naar Nigeria, kan er geen geloof aan worden gehecht.

Tot slot haalt u de **algemene veiligheidssituatie aan in Nigeria** (NPO1, p 8).

Betreffende de algemene veiligheidssituatie kan worden opgemerkt dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin

van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeriaoctober-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Osun State waar u gewoond heeft, of Lagos State, waar u geboren bent en gewoond heeft, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Osun State en Lagos state aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Er dient dan ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om 'een vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of 'een reëel risico op ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre bescherming voor u of uw kinderen aannemelijk te maken.

De door u **neergelegde documenten** kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Bij de DVZ legde u (1) uw origineel paspoort met nr [...] voor, uitgegeven op 28 juli 2015 te Abuja (2) een afschrift van de geboorteakte van uw dochter en (3) een afschrift van de geboorteakte van uw zoon neer. Het eerste document ondersteunt uw identiteit, welke niet in vraag wordt gesteld. Het tweede en derde document bewijzen de identiteit van uw kinderen en uw moederschap. Voor het CGVS legt u (4) een bewijs van uw éénjarige dienst bij het National Youth Service Corps neer. Deze dienst ving u aan op 3 maart 2009 en voltooide u met goed gevolg op 2 maart 2010, wat niet meteen ter discussie staat. U legt tevens originele medische attesten neer (5) en (6) waaruit blijkt dat u VGV type 1 heeft ondergaan en dat uw dochter heden niet besneden is, hetgeen hier evenmin in twijfel wordt getrokken.

De door uw raadvrouw, mr. Stynen Katrien, opgestuurde opmerkingen over uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn niet van die aard om een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen. Ze haalde uw raadvrouw aan dat u het hoger nationaal diploma in 2007 ipv 2017 behaalde.

Deze typo heeft echter geen invloed op genomen beslissing. Verder haalt uw raadvrouw aan dat er tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geen vragen werden gesteld over de periode voorafgaand aan uw vertrek uit Nigeria en gist uw raadvrouw dat er misschien wel erge zaken zijn gebeurd en dat u, omdat u heeft verklaard dat u met mannen sliep, misschien in de prostitutie zou kunnen behandelen. Ook al haalde u tijdens uw eerste onderhoud aan dat u uit vrije wil met mannen sliep en dat u voor niemand werkte (NPO1, p 10), kreeg u tijdens uw tweede onderhoud uitgebreid de kans om uw vreezen t.a.v. Nigeria

toe te lichten (NPO2, p 7). Er werd u gevraagd of u over bepaalde periodes in uw leven meer wenste te vertellen i.v.m. een vrees bij terugkeer. Hierbij werd er benadrukt dat u in een vertrouwde omgeving bent en dat u kan vertellen wat u wilt, zonder dat hier een oordeel over geveld zal worden (NPO2, p 7). Er wordt u zelfs de kans gegeven om met uw advocaat te praten (NPO2, p 8). **Echter, op geen enkel moment haalt u enige vrees aan omdat u zou geslapen hebben om geld om in uw levensonderhoud te voorzien.** Tot slot haalde uw raadvrouw aan dat er niet dieper werd ingegaan op de situatie van de kinderen, laat staan van de kinderen apart. Ook al werd er tijdens het eerste persoonlijk onderhoud nadrukkelijk naar de vrees van uw kinderen gepeild (NPO1, p 8), werd de situatie van uw kinderen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verder besproken (cfr. supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van “artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van het vluchtelingenverdrag van Genève”.

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

“1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekster bevindt zich hier in België, waar zij op 28 december 2021 haar asielaanvraag heeft ingediend.

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Verzoekster heeft wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, met name de besnijdenis van haar dochter.

Ondergeschikt zijn ook de onveiligheidssituatie, voornamelijk door de vele kidnappings voor losgeld in Nigeria, alsook de uitsluiting van zichzelf en haar kinderen uit de Nigeriaanse maatschappij een reden om bescherming te vragen.

Verzoekster is het oneens met de beslissing en voorafgaande analyse van verweerster.

Vooreerst stelt verweerster in haar beslissing dat verzoekster, door op het einde van het eerste interview bij CGVS te verwijzen naar haar communicatieproblemen, ingegeven werd door opportunistische overwegingen. Het is echter niet omdat verzoekster dit slechts aanhaalt op het einde van het interview, dat dit niet de waarheid zou zijn. Verzoekster was bij het eerste interview bij CGVS zeer zwijgzaam. Zij haalt dit zelf aan op het einde. Zij wist niet op voorhand dat zij zou ‘dichtklappen’. Het is ook daarom dat zij zo weinig informatie heeft gegeven, iets waarop verweerster vervolgens regelmatig alludeert. Door verzoekster uit te nodigen voor een tweede interview, waarin zij haar vrees uitgebreider heeft kunnen uitleggen, is aan dit probleem grotendeels verholpen. Echter is verzoekster niet akkoord met het feit dat verweerster op verschillende passages in de beslissing, het feit dat verzoekster in het tweede interview meer vertelt dan in het eerste als ‘verdacht’ aanziet en op die manier als argument gebruikt tot het ongeloofwaardig bevinden van de vrees van verzoekster.

Vervolgens stelt verweerster in haar beslissing dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende. Het klopt dat verzoekster in 2016 aankwam in België en zij dus pas 5 jaar later haar verzoek tot internationale bescherming deed. Het is echter belangrijk om dit in de context te bekijken. Mevrouw kwam aan in België en leerde de toekomstige vader van haar kinderen kennen. Mijnheer had op dat moment een F+ kaart en goed betaalde job. Mevrouw was hoogzwanger eind 2016, toen zij op consultatie kwam bij het OCMW van Aalst, nl. bij I.M., de maatschappelijk assistente die op heden nog steeds (of opnieuw) het dossier van verzoekster behandelt. Het OCMW ging ervan uit dat verzoekster via haar kindje wel snel een legaal verblijf zou hebben. Plots werd de F+ kaart van haar partner ingetrokken wegens schijnhuwelijk. Er werden vervolgens met verzoekster verschillende pistes besproken, er werd advies gevraagd aan Atlas Antwerpen, om uiteindelijk uit te komen bij een asielaanvraag.

Mevrouw kende die optie niet, en werd hier ook niet eerder over geïnformeerd. (Stuk 3) Verweerster haalt zelf aan in haar beslissing dat er niet kan worden aangenomen dat verzoekster zo laat op de hoogte raakte van de mogelijkheid tot een asielaanvraag, temeer omdat zij ook beroep deed op het OCMW. Uit stuk 3 blijkt nu duidelijk dat dit wel degelijk het geval was.

Vervolgens stelt verweerster in haar beslissing dat verzoekster aangaf dat zij geen werk vond in Nigeria, en dat dit mede een reden was om het land te verlaten. Buiten de algemene veiligheidssituatie, waarvan niet kan ontkent worden dat deze een groot probleem is, is de economische situatie ook een reden om

het land te verlaten. Verzoekster heeft dit inderdaad aangehaald, en bevestigt dit opnieuw. Echter had verzoekster nog geen kinderen toen zij het land verliet. De situatie is bijgevolg helemaal veranderd. Vandaag heeft verzoekster twee kinderen. Zij is niet gehuwd met haar partner, en ze zijn uit elkaar. Zijzelf heeft de gruwel van een besnijdenis meegemaakt toen ze in de lagere school zat. Haar dochter is op dit moment, uiteraard, onbesneden. De geboorte van haar kinderen, en vooral haar dochter, heeft de vrees voor vervolging intens verhoogd. Verzoekster is dan ook vluchteling 'ter plaatse' geworden, aangezien haar objectieve situatie en haar oorspronkelijke vrees veranderd zijn sinds zij hier verblijft. Ongeacht de oorspronkelijke redenen van haar vertrek uit Nigeria, vreest verzoekster vandaag voor een terugkeer omwille van de niet-acceptatie van haar kinderen, en vooral omwille van het hoog risico van besnijdenis van haar dochter.

Ook wat betreft het hoog risico op kidnapping in Nigeria, is het vooral voor haar kinderen dat zij vreest. Verweerster stelt in haar beslissing dat de veronderstelling dat er een risico op kidnapping is, puur hypothetisch zou zijn. Het is echter wel degelijk zo dat er in Nigeria heel wat kidnappings gebeuren. Dit was reeds zo toen verzoekster nog in haar land van herkomst woonde. Nigeria staat op de tweede plaats ter wereld waar kidnappings gebeuren voor losgeld¹ (stuk 4)

Ook in zuidwesten, o.a. Lagos en Osun state, worden er weer meer mensen gekidnapt voor losgeld. 2 (stuk 5) Verzoekster heeft deze vrees dus niet uit de lucht gegrepen, het gevaar bestaat wel degelijk. Ook worden (kinderen van) rijkere families vaker gevisieerd, en is het idee dat men zal denken dat verzoekster rijk is omdat zij van Europa komt is niet zo gek.³ (stuk 6) Het is dan ook logisch dat verzoekster omwille van deze situatie niet wil dat haar kinderen naar Nigeria moeten verhuizen

Verzoekster heeft in haar eerste interview bij CGVS ook gezegd dat zij niet kan terugkeren naar Nigeria omdat haar ouders haar kinderen niet zouden accepteren, en dat zij nergens anders terecht kan; Op dat moment is er hierover niet doorgevraagd. Verweerster concludeert, omdat verzoekster tijdens haar tweede interview stelt dat zij voor haar dochter enkel VGV vreest, dat de vrees voor haar ouders ongeloofwaardig is. Maar het gaat natuurlijk over dezelfde vrees.

Verzoekster heeft de concrete vrees voor VGV voor haar dochter inderdaad niet zelf aangebracht tijdens het eerste interview. De advocaat van verzoekster ontving een week na dit interview een email van de maatschappelijk werker van verzoekster dat diens dochter genitale verminking te wachten staat als zij naar Nigeria, een land waar zij nooit voorheen geweest is, zou moeten gaan. Daarop heeft de advocaat deze commentaar bezorgd aan het CGVS, dat vervolgens, terecht, een nieuw persoonlijk onderhoud organiseerde. Verzoekster was niet op de hoogte dat een vrees voor VGV ook een vrees zou zijn die recht geeft op bescherming, zij kon dit ook niet weten. Verzoekster heeft vanzelfsprekend traumatische herinneringen aan haar eigen besnijdenis, en ondervindt hier tot op heden de gevolgen van. Zij is na haar vlucht uit Nigeria in België terecht gekomen, en heeft twee kinderen gekregen. Haar eerste kind was een dochter.

Verweerster stelt in haar beslissing dat de vrees van verzoekster dat voor VGV bij haar dochter ongeloofwaardig is, aangezien zij zich in België hierover niet heeft geïnformeerd. Het tegendeel is waar: verzoekster heeft deze vraag bewust niet ter sprake gebracht omdat zij bang was dat men de VGV net wel zou gaan uitvoeren. Zij hoorde hier niets over van vroedvrouwen of gynaecologen, en was blij dat niemand erover begon. Verzoekster heeft hier wel met enkele andere mensen zeer kort over gesproken, maar heeft zich eigenlijk vooral in stilzwijgen gehuld. Verweerster stelt in haar beslissing dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen zou hebben gedaan in die zin dat zij eerst zegt dat ze het enkel aan mensen in het ziekenhuis vroeg, dan toch ook aan mensen in de gemeenschap etc. Verweerster zoekt werkelijk spijkers op laag water. Er was geen aanpassing van verklaringen. Verzoekster heeft dit met enkele mensen zeer kort aangehaald, waaronder geen gezondheidswerkers. Punt.

Tenslotte stelt verweerster nog dat het zeer opmerkelijk is dat de moeder van verzoekster zegt aan verzoekster dat ze haar best moet doen, en dat dat verwonderlijk is aangezien zij wil dat de dochter VGV ondergaat. Volgens verzoekster zijn deze twee wensen absoluut niet tegenstrijdig, en dus niet verwonderlijk of ongeloofwaardig.

Verzoekster is een alleenstaande moeder, met twee buitenechtelijke kinderen. De moeder van verzoekster heeft meermaals duidelijk gemaakt dat zij haar dochter moeten laten besnijden, of dat zij het zelf zal doen wanneer zij naar Nigeria komt. Voor verzoekster, zal het onmogelijk zijn om als alleenstaande moeder haar kinderen te beschermen tegen haar familie. Zelf indien zij dit probeert zal het bijzonder moeilijk of onmogelijk zijn voor verzoekster om als alleenstaande moeder te (over)leven in Nigeria. Zij zal uitgestoten worden en gediscrimineerd worden omwille van haar status. Zij heeft in Nigeria geen netwerk meer en heeft ook nooit gewerkt in Nigeria, zodat zij onmogelijk op haar eentje haar kinderen zal kunnen onderhouden. Hierdoor zal zij terug moeten keren naar haar familie, ondanks het risico op besnijdenis van haar dochter. Zij heeft geen alternatief. Dit kan niet aanvaard worden. Verwerende partij heeft met dit profiel van verzoekster geen rekening gehouden bij het nemen van de beslissing. Bovendien, als de familie van verzoekster te weten komt dat zij terug in het land is, zullen zij haar dochter desnoods gedwongen komen ophalen om de besnijdenis uit te voeren. De zus van verweerster is intussen ook

verder weg gaan wonen van haar moeder, maar had geen keuze dan haar baby aan haar moeder te laten voor besnijdenis. Met fataal gevolg.

Verweerster haalt in haar beslissing aan dat Nigeria een gematigd lage prevalentiegraad van VGV heeft, een classificatie van Unicef. De prevalentiegraad is echter hoger in zuid-west Nigeria, o.a. Osun state, en vooral bij de Yoruba-stam, waar verzoekster deel van uitmaakt. Verweerster meldt een gemiddelde prevalentie van 25% in Lagos state, waar haar ouders wonen, en 67,8 %, in Osun state, waarvan haar ouders afkomstig zijn. De prevalentie bij Yoruba ligt hoger dan gemiddeld. De prevalentie bij geschoolde vrouwen ligt ook hoger dan gemiddeld. Dat zijn eigenlijk weerzinwekkende cijfers. Bovendien is er recente informatie van Unicef in Nigeria dat de prevalentie van VGV bij kinderen onder de 15 jaar zelfs stijgt(!)⁴ (stuk 7)

En dan dient men nog op te merken dat de werkelijke situatie van een persoon fel kan verschillen van de informatie die algemeen beschikbaar is. Er dient dan ook naar de individuele situatie van verzoekster en haar kinderen gekeken te worden. De familie van verzoekster is afkomstig van Osun State, alle meisjes zijn besneden, zodat het onaanvaardbaar zou zijn dat de dochter van verzoekster niet besneden zou zijn. De dochter van verzoekster, indien zij een echtgenoot zal willen vinden in Nigeria, zal zich dus moeten laten besnijden. In deze omstandigheden, is het ondenkbaar voor verzoekster om terug te keren naar Nigeria.

Conclusie: Verzoekster meent dat zij haar dochter in Nigeria niet zal kunnen beschermen tegen een besnijdenis, voor de bovenvermelde redenen

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, De dochter van verzoekster behoort tot de sociale groep van niet-besneden meisjes die het risico lopen om besneden te worden. Verzoekster behoort tot de sociale groep van alleenstaande moeders van niet-besneden meisjes die het risico lopen om besneden te worden.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Verzoekster meent dat zij geen aanspraak zal kunnen maken op de bescherming van haar autoriteiten, omdat haar vrees nog hoofdzakelijk de privésfeer raakt. Dit is ook consistent met de algemene informatie die beschikbaar is over de bescherming waarvan meisjes kunnen genieten in Nigeria tegen VGV. Er is dan wel een wet die besnijdenis illegaal maakt, in de praktijk wordt deze niet uitgevoerd.⁵ (stuk 8)”.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van “art. 48/4 vreemdelingenwet”.

Verzoekster onderbouwt het middel als volgt:

“Inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekster dat de Belgische Staat geen enkele handeling kan aanvaarden die ertoe zou leiden dat het leven van verzoekster en haar kinderen in gevaar gebracht zou worden, bijvoorbeeld in geval van terugkeer naar het land van herkomst.. Verzoekster is bijgevolg van mening dat aan haar en haar kinderen, op zijn minst, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden aangezien er geen plaats is waar zij zich redelijkerewijs opnieuw zou kunnen vestigen in Nigeria, zonder het risico te lopen dat hun grondrechten, en in het bijzonder artikel 3 van het EVRM, geschonden zouden worden, gelet op de uiteenzettingen supra.”

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

“3. E-mail OCMW Aalst

4. Kidnap for ransom risk, top 10 countries,

5. Anxiety in Osun as kidnapping returns,

6. Who’s at risk of being kidnapped in Nigeria?

7. Unicef warns fgsm rise among young Nigerian girls

8. Female genital mutilation cases in Nigeria to reach 2,718,000 by 2030 — NUPEC”.

2.3. In de nota “Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure” van 10 augustus 2023 verwijst verweerder, die vaststelt dat er een typefout is geslopen in de hyperlink (in de bestreden beslissing) naar het rapport “EASO Country Guidance Note: Nigeria” van oktober 2021, naar de correcte hyperlink naar het voormeld rapport. Daarnaast verwijst verweerder in deze nota voor de volledigheid nogmaals naar de hyperlink naar het rapport “EASO Nigeria Security Situation” van juni 2021.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om

internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoekster stelt in het verzoekschrift een gegronde vrees voor vervolging te hebben in geval van terugkeer naar Nigeria. Zij stelt te vrezen dat haar kinderen er zullen worden ontvoerd en dat haar dochter er zal worden besneden.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft.

De bestreden beslissing is gebaseerd op de volgende vaststellingen:

- vooreerst wordt opgemerkt dat verzoekster hoger opgeleid is en zelfstandig en zelfredzaam voor de dag komt;
- verzoekster kwam reeds in januari 2016 in België aan, maar wachtte nog tot december 2021 om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wat de ernst van haar beweerde vrees in grote mate relativeert;
- verzoekster stelde aanvankelijk enkel dat ze in Nigeria geen werk vond en dat ze vreesde dat haar kinderen bij terugkeer zouden worden ontvoerd;
- verzoeksters vrees dat haar kinderen zouden worden gekidnapt is louter hypothetisch en wordt niet geconcretiseerd;
- het feit dat verzoekster na haar studies geen werk vond in Nigeria ressorteert op zich niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch binnen het kader van de definitie van de subsidiaire bescherming;
- verzoekster heeft op geen enkel moment een vrees verbonden aan het feit dat ze in Nigeria met mannen heeft geslapen voor geld;
- verzoekster haalt tijdens het tweede persoonlijk onderhoud plots aan dat ze vermoord zal worden door de man die haar geld zou hebben geleend om haar reis te financieren, maar legt vage en onaannemelijke verklaringen dienaangaande zodat hieraan geen geloof kan worden gehecht;

- verzoekster slaagt er in het licht van de landeninformatie en haar verklaringen niet in om een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) ten aanzien van haar dochter – een vrees die zij pas na haar eerste persoonlijk onderhoud inriep – aannemelijk te maken;
- verzoekster slaagde er verder niet in eenduidige verklaringen af te leggen over een eventuele vrees bij terugkeer ten aanzien van haar ouders in hoofde van haar kinderen.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen concrete elementen aan die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft.

Verzoekster komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Nigeria, het hernemen van reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het uiten van persoonlijke vergoelijkningen en het bekritisieren en tegenspreken van de motiveringen en gevolgtrekkingen door verweerder.

Dit kan, mede gelet op wat volgt, bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

5. In het verzoekschrift benadrukt verzoekster dat zij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zeer zwijgzaam was, is dichtgeklapt en ook daarom weinig informatie heeft gegeven. Zij erkent dat dit grotendeels werd verholpen door haar uit te nodigen voor een tweede interview. Zij is niet akkoord met de vaststelling dat zij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud meer heeft verteld dan tijdens het eerste onderhoud, de geloofwaardigheid van haar vrees ondermijnt.

In de mate dat verzoekster hiermee aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar (beweerde) procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoekster, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoekster de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoekster om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Verweerder kon terecht besluiten dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van bijzondere procedurele noden. Te dezen dient benadrukt dat het aan verzoekster is om aan te geven dat zij mogelijk problemen zou kennen gedurende de procedure. De asielinstanties konden uit verzoeksters profiel en verklaringen, noch uit de elementen in het administratief dossier geen dergelijke conclusies afleiden.

In de verweernota van 10 augustus 2023 stelt verweerder terecht dat verzoekster op de DVZ geen bijzondere procedurele noden kenbaar maakte (Vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” DVZ; Beoordeling Bijzondere Procedurele Noden). Met verweerder wordt vastgesteld dat verzoekster pas aan

het einde van het eerste persoonlijk onderhoud aangaf veel aan haar hoofd te hebben, niet meer goed te kunnen nadenken en het moeilijk te vinden om te communiceren met mensen (notities van het persoonlijk onderhoud van 15 maart 2023 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud 1), p. 12-13). Evenwel blijkt uit een grondige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat het eerste persoonlijk onderhoud probleemloos is verlopen en dat verzoekster uitgebreid de kans kreeg om haar asielmotieven toe te lichten. Aan verzoekster werden eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die zij goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Verzoekster wenste op het einde niets toe te voegen en haar advocaat had geen opmerkingen betreffende het onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 15). Verzoekster of haar advocaat hebben op geen enkel moment te kennen gegeven dat verzoekster omwille van haar psychologische toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Pas ná het eerste persoonlijk onderhoud meende verzoeksters advocaat dat uit het eerste interview bleek dat verzoekster moeilijk communiceert. Tot op heden worden verzoekster haar verklaarde psychische problemen, dan wel communicatieproblemen evenwel op geen enkele manier gestaafd. Uit niets blijkt dat verzoekster niet in staat was om gedurende de onderhavige procedure volwaardige en volledige verklaringen af te leggen.

Uit het voorgaande kan dan ook enkel blijken dat verzoeksters rechten in het kader van de asielprocedure gerespecteerd worden en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

Verzoeksters voorgehouden psychologische toestand kan dan ook geen verschoning bieden voor de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing in verband met een aantal elementen die verzoekster slechts voor het eerst heeft opgeworpen na haar eerste persoonlijk onderhoud.

6. Samen met verweerder wordt vastgesteld dat verzoekster verklaart op 29 januari 2016 in België te zijn aangekomen, maar pas op 28 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en gedurende meer dan zes jaar talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

In het verzoekschrift benadrukt verzoekster dat er gekeken moet worden naar de context. Ze legt uit dat ze hier een relatie had met een man die in het bezit was van een F+ kaart en een goed betaalde job alsook dat het OCMW ervan uitging dat verzoekster via haar kindje wel snel een legaal verblijf zou krijgen. Ze wijst erop dat na de intrekking van de verblijfstitel van haar partner wegens een schijnhuwelijk werd gekeken naar de mogelijkheden die verzoekster had om hier legaal te blijven, alsook dat er advies werd gevraagd aan Atlas Antwerpen, om uiteindelijk uit te komen bij een verzoek om internationale bescherming. Verzoekster onderstreept dat ze die optie niet kende en er ook niet eerder over werd geïnformeerd. Ter staving hiervan legt ze een e-mail neer van het OCMW van Aalst van 5 juli 2023, waarin de verblijfssituatie van verzoekster en haar contact met het OCMW wordt beschreven (stuk 3, bij het verzoekschrift).

Verzoeksters betoog vormt echter geen afdoende verklaring voor haar manifest laattijdig verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster kan haar jarenlang wachten om een verzoek tot internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten in te dienen niet verschonen door te stellen dat haar partner een verblijfskaart had, dat ze legaal verblijf wou verkrijgen via haar kindje en dat ze de optie internationale bescherming niet kende. Het feit dat verzoeksters partner een verblijfskaart had, betekent geenszins dat verzoekster tot de intrekking ervan op legale wijze in België verbleef. Met de loutere stelling dat ze verblijf wou verkrijgen via haar kinderen – die respectievelijk op 8 januari 2017 en 16 april 2020 zijn geboren – gaat verzoekster er evenzeer aan voorbij dat ze geen daadwerkelijk legaal verblijf had in België. Verzoekster is bovendien voldoende zelfredzaam gebleken, zodat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij zich in België zou informeren omtrent haar rechten en mogelijkheden wat betreft het indienen van een verzoek om internationale bescherming. De e-mail van het OCMW van Aalst kan evenmin verschonen dat verzoekster na aankomst in België meer dan zes jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Waar de maatschappelijk werkster in haar e-mail stelt dat er tot de intrekking van de verblijfskaart van verzoeksters partner geen enkele partij bij had stilgestaan dat internationale bescherming een optie

was en dat verzoekster ook zelf niet onmiddellijk had stilgestaan bij de vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochter – die werd geboren op 8 januari 2017 – kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster zelf de ernst van haar vrees bij een terugkeer relativeert, alsook dat haar begeleiders de mening waren toegedaan dat verzoekster geen nood had aan internationale bescherming.

Voorstaande vaststelling inzake verzoeksters manifest laattijdig verzoek om internationale bescherming is een duidelijke tegenindicatie voor verzoeksters voorgehouden vrees.

7. Verzoekster volhardt in het verzoekschrift in haar vrees voor kidnapping van haar kinderen in Nigeria en voegt landeninformatie toe om aan te tonen dat er in Nigeria, waaronder ook in Lagos en Osun state, heel wat ontvoeringen gebeuren, dat Nigeria in 2017 volgens een rapport van *Constellis* op de tweede plaats ter wereld stond wat betreft het aantal ontvoeringen en dat men zal denken dat verzoekster rijk is omdat zij van Europa komt, wat het risico op ontvoering verhoogt (stukken 4-6, bij het verzoekschrift).

Samen met verweerder dient benadrukt dat dat een verwijzing naar algemene landeninformatie omtrent het fenomeen van ontvoeringen in Nigeria niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster en/of haar kinderen in hun land werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond of aannemelijk gemaakt te worden en verzoekster blijft hier, gelet op de terechte en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent, in gebreke.

8. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar haar verklaring dat haar ouders haar kinderen niet zouden accepteren en haar vrees dat haar dochter bij een terugkeer zal worden besneden. Ze benadrukt dat ze het pas ná haar eerste persoonlijk onderhoud heeft aangehaald omdat ze niet op de hoogte was dat een vrees voor VGV ook recht geeft op bescherming. Verzoekster benadrukt dat haar moeder haar meermaals duidelijk heeft gemaakt dat zij haar dochter moet laten besnijden of dat zij het zelf zal doen als ze naar Nigeria komt. Verzoekster meent dat zij haar dochter niet kan beschermen tegen haar familie en stelt dat zij in Nigeria uitgestoten en gediscrimineerd zal worden omwille van haar status als alleenstaande moeder. Verzoekster onderstreept voorts de hogere prevalentiegraad van VGV in onder andere Osun State, bij de Yoruba etnie en bij geschoolde vrouwen en verwijst naar een artikel van Unicef waarin wordt aangegeven dat de nationale prevalentie van VGV bij kinderen onder de vijftien jaar in Nigeria gestegen is (stuk 7, bij het verzoekschrift). Verzoekster beaamt dat er in Nigeria wel een wet is die besnijdenis illegaal maakt, maar onderstreept dat deze in de praktijk niet wordt uitgevoerd, hierbij verwijzend naar een artikel van de *Nigerian Tribune* (stuk 8, bij het verzoekschrift). Verzoekster concludeert dat zij haar dochter – gezien haar individuele situatie – niet zal kunnen beschermen tegen besnijdenis en dat het in deze omstandigheden ondenkbaar is om terug te keren naar Nigeria.

Wat betreft de bewering van verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat haar ouders haar en vooral haar kinderen niet zouden accepteren, stelt de Raad in navolging van verweerder vast dat verzoekster vage en inconsistente verklaringen aflegde dienaangaande. In de verweernota wordt terecht opgemerkt dat verzoekster stelde haar ouders te vrezen, maar niet kon duiden wat haar ouders dan zouden doen bij een terugkeer (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 13-15). Daarnaast merkt verweerder terecht op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat ze nog contact onderhoudt met haar ouders in Nigeria (notities van het persoonlijk onderhoud 1, p. 8-9; notities van het persoonlijk onderhoud van 4 mei 2023 (hierna: notities van het persoonlijk onderhoud 2), p. 8).

Bovendien stelde verzoekster tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat haar ouders haar adviseerden om haar best te doen om in België te blijven en een goed leven te leiden en bevestigde ze dat haar ouders het beste voor haar willen (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 10-11). Verder beaamde verzoekster dat ze een goede relatie heeft met haar ouders (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 11). Dergelijke verklaringen vallen niet te rijmen met haar eerdere beweringen dat verzoeksters ouders haar en haar kinderen niet zouden accepteren. Er tijdens het tweede persoonlijk onderhoud door de *protection officer* op gewezen dat ze tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud had gezegd dat ze een vrees had voor haar ouders omwille van haar kinderen en gevraagd hier meer uitleg over te geven, kwam verzoekster niet verder dan haar vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochter aan te halen (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 11). Pas wanneer er werd doorgevraagd, herhaalde verzoekster te denken dat haar ouders haar kinderen niet zouden aanvaarden (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 11). Haar nogmaals de kans gegeven meer uitleg te geven, stelde verzoekster vaagweg dat ze aanvankelijk bang was om haar ouders te vertellen dat ze in België was bevallen maar niet kon zeggen waarom. Toen later – met name na twee jaar – bleek dat haar moeder ervan wist, was ze heel boos op

haar en zei dat er een lening werd aangegaan en dat het niet het juiste is om te doen (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 11-12). Dergelijke vage en ontwijkende uitleg kan geenszins overtuigen.

Dit klemmt des te meer omdat verzoekster eerder verklaarde dat haar moeder onmiddellijk op de hoogte was van de geboorte van verzoeksters dochter (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 4-5), en dus niet na twee jaar. Verder werd in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekster later tijdens het tweede persoonlijk onderhoud expliciet verklaarde geen specifieke vrees te hebben in hoofde van haar zoon bij een terugkeer naar Nigeria en dat ze voor haar dochter geen andere vrees koesterde dan een vrees voor besnijdenis (notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 18).

Gelet op de voorstaande vaststellingen kan in navolging van verweerder worden geconcludeerd dat verzoekster geenszins eenduidige en overtuigende verklaringen heeft afgelegd over haar vrees ten aanzien van haar ouders. Verzoekster toont aldus niet aan dat zij en haar kinderen bij een terugkeer naar Nigeria niet zouden worden geaccepteerd of zouden worden verstoten.

Wat betreft verzoeksters vrees voor besnijdenis van haar dochter dient te worden verwezen naar de motivering in de bestreden beslissing, waar verweerder op goede gronden heeft besloten dat verzoekster deze voorgehouden vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. De neergelegde landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoeksters persoon of op haar dochter en die in de lijn ligt van de in de bestreden beslissing gehanteerde landeninformatie, wijzigt niets aan deze conclusie. De bestreden beslissing stelt het volgende:

“Het is wel zeer eigenaardig en ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas dat u op geen enkel moment bij de DVZ of tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalt dat u vreest dat uw moeder VGV zal laten uitvoeren bij uw dochter, I.M.A.S..

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat VGV in Nigeria geklasseerd wordt als een land met een gematigd lage prevalentiegraad (classificatie UNICEF), namelijk 18,4 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar (DHS 2017) (tegenover 24,8 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar 4 jaar eerder (DHS 2013). Van deze besneden vrouwen heeft 61,8 % een VGV type II ondergaan, 3,4 % een type I en 4,9 % een type III. Volgens de MICS 2017 onderging 25,3 % van de meisjes tussen 0 en 14 jaar VGV. De prevalentiegraad verschilt van regio tot regio, waarbij de regio's in het zuid-oosten (32,5 %) en het zuid-westen (41,1 %) de hoogste prevalentiegraad hebben. De prevalentie in de staten waar u heeft gewoond zijn respectievelijk; 25% in Lagos state en 67,8% in Osun state. De praktijk van VGV hangt vooral samen met de culturele tradities. Dat blijkt ook uit de verdeling volgens etnie. De hoogste prevalentiegraad in de leeftijdscategorie 15-49 jaar valt te noteren bij de Yoruba-stam (45,4 %) die vooral in het zuidwesten van Nigeria wonen en waarvan u verklaart dat u tot deze stam behoort. Een blik op enkele socio-demografische karakteristieken levert volgend beeld op: bij ongeschoolde vrouwen ligt de prevalentie een stuk lager (11,6 %) dan bij vrouwen die lager, secundair of hoger geschoold zijn (tussen de 20 % en de 25 %). Echter, het percentage vrouwen en mannen die voor het stopzetten van VGV zijn, stijgt ook met het opleidingsniveau.

Ondanks bovenstaande bevindingen, slaagt u er niet in om uw vrees voor VGV jegens uw dochter aannemelijk te maken.

Zo haalde uw raadvrouw pas op 23 maart 2023 aan dat u vreest dat uw moeder VGV op uw dochter wilt uitvoeren (zie blauwe map), haast een week nadat de opmerkingen bij het initiële onderhoud werden verstuurd. Deze zeer laattijdige verklaringen zijn dan ook een contra-indicatie voor uw vrees voor VGV voor uw dochter. Eens te meer daar u verklaarde dat uw moeder altijd sprak over VGV en dat ze u dit steeds in herinnering heeft gebracht en dat ze er over bleef praten (NPO2, p 4).

Uw verklaring dat u, toen u hoorde dat de dochter van uw zus aan de gevolgen van VGV was overleden en dat u hierdoor zich opnieuw herinnerde dat uw moeder VGV op uw dochter zou willen uitvoeren (NPO2, p 4) kan geenszins als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom u zeer laattijdig aanhaalt dat u vreest dat uw moeder VGV wilt laten uitvoeren bij uw dochter. Bijkomend kan worden opgemerkt dat, indien u werkelijk zou vrezen dat uw dochter VGV zou kunnen ondergaan, u ook geacht wordt om in België na te gaan of deze praktijk wordt toegepast. U gaat echter niet na bij uw gynaecoloog of vroedvrouw of VGV in België wordt toegepast. U geeft aan dat ze u hierover niets vertelden en dat u er daarom vanuit ging dat deze praktijk niet zou worden toegepast (NPO2, p 5). Indien u werkelijk een vrees t.a.v. VGV voor uw dochter zou koesteren, kan ervan uit worden gegaan dat u zich hierover informeert. U verklaart dat u wel vroeg aan mensen rondom u of ze wisten of VGV in België werd uitgevoerd. U zegt dat u het vroeg aan mensen in het ziekenhuis (NPO2, p 6) en dat ze u zeiden dat dit niet gebeurde. Wanneer u wordt gevraagd of u het ook aan andere mensen vroeg zegt u eerst van niet (NPO2, p 6). Later past u deze verklaring aan en zegt u dat u het ook vroeg aan mensen binnen uw gemeenschap (NPO2, p 6). Dat u uw verklaringen aanpast werpt –wederom- een negatieve indicatie op de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Veder is het wel zeer opmerkelijk dat uw moeder, waarvan u

verklaart dat ze uw dochter VGV wilt laten ondergaan (NPO2, p 12) u aanraadt om al het mogelijke te doen om in België te blijven (NPO2, p 11). Indien uw moeder werkelijk zou wensen dat uw dochter VGV zou ondergaan, is het wel zeer verwonderlijk dat ze wilt dat u al het mogelijke doet om in België te blijven. Wederom wordt uw vrees dat uw moeder ervoor zal zorgen dat uw dochter VGV zal ondergaan ernstig ondermijnd.

Voorts is het wel zeer verwonderlijk dat u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS verklaart dat uw enige vrees voor uw dochter de vrees voor VGV is (NPO2, p 18). U verklaart dat u geen specifieke vrees voor uw zoon heeft indien deze zou terugkeren naar Nigeria (NPO2, p 18). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud en waarbij u verklaarde dat u vreest dat uw kinderen niet zullen worden geaccepteerd door uw ouders bij terugkeer naar Nigeria. (NPO1, p 16 en p 17) (cfr supra). Daar u er niet in slaagt om eenduidige verklaringen af te leggen over een eventuele vrees jegens uw ouders bij terugkeer van uw kinderen naar Nigeria, kan er geen geloof aan worden gehecht."

Verzoeksters verweer in het verzoekschrift omvat geen dienstige weerlegging van de voorgaande pertinente en draagkrachtige motieven. Zij komt niet verder dan het louter benadrukken van haar vrees voor VGV in hoofde van haar dochter, het hernemen dat haar moeder haar dochter wil besnijden en het tegenspreken van de vaststellingen en motiveringen van verweerder, wat geenszins een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoekster laat na *in concreto* aan te tonen dat haar dochter in geval van terugkeer naar Nigeria het risico zal lopen VGV te ondergaan.

9. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Osun State en Lagos State geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS